

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Jacobi Lobbetii Leodiensis E Societate Iesv, De Fortitvdine Et Constantia Christiana Libri Tres

Lobbet de Lanthin, Jacques

Leodii, 1640

§. 4. Publica mala à Deo immitti ad castigandam sepius in hac vitâ
insignem hominum malitiam: ne eam grauius puniat in æternitate, & hoc
viro forti, ac iusto solatium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49140](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49140)

esse poterit, cum familia in ætatem nostram incurrent mala, & remedio, nè ijs se deijci, aut etiam deprimi animus patiatur.

§. 4.

Publica mala à Deo immitti ad castigandam sepius in hac vitâ insignem hominum malitiam: ne eam grauius puniat in æternitate, & hoc viro forti, ac iusto solatium.

Tertullianus, vt solet ingenitâ magnæ mentis solertiâ, & cõcitâ eloquentiæ vi, ac facundiâ, describit insana hominum studia, insolentem auaritiam, habendiq; libidinẽ, cui vix vnus orbis sufficit.

Omnia, inquit, iam peruia, omnia negotiosa, solitudines famosas retro fundi amœnissimi oblitterauerunt, syluas arua domuerunt, feras, pecora fugauerunt; arena seruntur,

Lib. de
anima
c. 30.

tur, saxa panguntur, paludes eliquantur, tantæ urbes, quantæ non casæ quondam. Iam, nec insula horrent, nec scopuli terrent, ubique domus, ubique populus, ubique respublica, ubiq; vita. Summum testimonium frequentia humane, adde & insatiabilis auaritiæ, ac cupidinis, quã ubi altiore stylo notauit Tertullianus, quasi euictus vagâ illâ mortalium libidine exclamat.

Onerosissimus mundo; vix nobis elementa sufficiunt, & necessitates arctiores, & querelæ apud omnes, dum iam nos natura non sustinet. Reuera lues, & fames, & bella, & voragines ciuitatum pro remedio deputanda, tanquam tonsura insolentis generis humani.

Hactenus elato cothurno Tertullianus, è quo ferè tot oracula, quot

quot verba, ea calamo, menteque legamus.

Onerosi, inquit, sumus mundo: nimirum graue, & immensum est onus peccati, quod nec ipsa terræ moles, vt solida sit, sustinet, nec ipsa patiuntur elementa.

Testes volo Ægyptios, qui ab Exod. 15. illo onere descenderunt in profundum quasi lapis, & demersi sunt quasi plumbum in aquis vehemētibus.

Testem & Petrum Apostolorum principem, qui peccato liber, leui, & intacto pede ambulauit super aquas, eo deinde grauis, atque oppressus mergi cœpit. *Petrus, inquit D. Hieronymus, qui ante leuis pendulo gressu calcabat undas, postquam infidelitate aggrauatus vocabatur à fluctibus.*

Y 2

Quam-

Quamdiu ea noxâ vacuus fuit Petrus, ipsa aqua pondus non sensit; vel si sensit, æquius tulit, at vbi adiectum est pondus infidelitatis, tum illius velut impatiēs elementum premi cœpit, & fatiscere.

Testis erit & Iudas infamis proditor, à quo vno concitantur Euri, intumescunt maria, totoque grauis tempestas regnat elemento.

Portabatur authore Euangelistâ, interprete Ambrosio, portabatur, inquam, vnâ, eademque naui Petrus, portabantur & alij Apostoli magnæ illæ, & excitatæ mentes, portabatur & ipse Christus, ipsa bonitas, ac sanctitas, & ecce (mirum dictu, visuque) ab vnus Iudæ sceleratâ mête, velut immani pondere cymba subsidit, adeo portentosum est onus peccati, sub quo ipsa

sa laborant maria, turbanturque
elementa.

Non turbatur, inquit Ambro- LUC. 5.
fius, nauis quæ Petrum habet, tur-
batur illa quæ Iudam habet: Etsi
multa illic discipulorum merita
nauigabant; tamen eam adhuc per-
fidia proditoris agitabat. In utrâ-
que Petrus, sed qui suis meritis fir-
mus est, turbatur alienis. Adeo e-
tiam ex tunc verum fuisset illud
Tertulliani. Onerosi sumus mundo,
quod si onerosi quid adeo mirum
est, si nos excutiat, eradatque è vi-
uorum tabulis, ipsâque rerum na-
turâ, qui naturæ præest Deus? &
hinc primum viro forti iustoque
in malis solatium est, quod scelera-
tus quisque, ceu onus huic mundo
aspectabili incumbens, à cælo vin-
dice decutiatur, ne terras grauet,
Y 3 atque

atque opprimat; quod ipsum pro remedio deputandum est, & secundo loco inter supremi Numinis beneficia reponendum.

Orbi laboranti est Deus, quod ægro medicus quispiam: vbi huius valetudo postulat, secat ille, refecat-que putida membra, ne reliquum corpus inficiant eadem mali lue, atque contagione.

Sic cū genere nostro propitium Numen iustos ab iniustis, qua peste, qua fame, qua bello diuidit, ac refecat; ne mortale genus, ceu nemus incæduum syluescat magis, seseque in noxias propagines exoneret; & hinc postremum benigniore cælo solatium: quod eæ calamitates ex vero tonsura quædam sint insolescentis generis humani; quã proinde æquis oculis aspiciet vir alti,

ti, fortisq̄ue animi; nec tam vulnus attendet, inflictamq̄; plagã, quam Dei vindicis manũ exosculabitur.

Emoriens olim Iacob conuertit se ad lectuli caput, & languidulam ceruicẽ erexit, vt adoraret fastigium virgæ Iosephi filij sui, atque exoscularetur eam.

Veniam dabis, amice Lector, si paululum abeam à litterâ, dicamq̄ue vero Israeli, Iacobo, ac supplantatori huius sæculi, erigendum altius caput, vt etiam in summis miserijs, ipsãq̄ue morte adoret, atque osculetur fastigium virgæ Domini: hoc est Iustitiam eius, quę mortales noxios ceu virga ferit. Et istud Diuinæ Iustitię dabit sapiens, aliud hominum sceleribus, atque malitiæ concedet, de quâ mouit quæstionem Seneca, si sune digna foret,

an lacrymis? virum fortem, inquit, occupat nonnunquam odium generis humani, & occurrit tot scelerum felicitium turba, cum cogitaues quam sit rara integritas, quam ignota innocentia, & vix vnquam, nisi cum expedit, fides, & libidinis lucra, damnaque pariter inuisa, & ambitio vsque eo iam se suis non continens terminis, vt per turpitudinem splendeat. Agitur animus in noctem, & velut emerfus virtutibus, quas nec sperare licet, nec habere potest, tenebræ oboriuntur. In hoc itaque flectendi sumus, vt omnia vulgi vitia, non inuisa nobis, sed ridicula videantur. Et Democritū potius imitemur, quam Heraclitum. Hic enim quoties in publicum processerat, flebat; ille ridebat. Huic omnia quæ agimus, miseræ, illi ineptiæ videbantur.

Lib. de
Tran-
quil.a-
nimi.c.
15.

Vbi horum Philosophorū sensum non tam ex verbis, quàm ex oculis (qui etiã animi lingua sunt) ita collegit; tum illud conficit.

Eleuanda ergo omnia, & facili animo ferenda. Humanius est deridere vitã, quam deplorare. Adijce quod de humano quoque genere melius meretur, qui ridet illud, quã qui luget.

Postquã ea ex aliorum opinione protulit, tum è suã addit, quod sapientius. Satius est, inquit, publicos mores, & humana vitia placidè accipere, nec in risum, nec in lacrymas excidere. Nã alienis malis torqueri, æterna miseria est: alienis delectari malis, voluptas inhumana.

Hoc igitur à christianã fortitudine probè instructus faciet, in malignã illa scelerum eluie, animum

ita comprimet : vt etsi durum sit eam videre , ac pati ; leuius tamen fiat patientiâ , quia corrigere est nefas. Tum deinde adijciet etiam illud , quod æternitatem spectanti summæ est voluptati. Eum esse Diuinæ Iustitiæ , amorisq; ludum , vt in tempore puniat , parcat autem in æternitate.

Cum videris vnum aliquẽ scelestum in vitia pronum , ac præcipitem ire , nec tamen cælo vindice in pœnas vocari ; time ne huic quo , vitæque breui perituræ tantillum indulgeat Deus , vt in æternitate quàm longissimâ immenso suppliciorum pondere opprimat. Secus autẽ cum aduerteris quod antecedentem scelestum non deserat pœna pede claudo ; sed sequatur illico , prematque vehementius , tum
vero

vero te ipse erige, & hæc tibi ad animum appellat cogitatio. Bene habet: datur huic temporis pœna, ne detur æternitati; quam dum attentâ mente longè ante prospiceret Augustinus, etiam in morbo, extremisq̃ angustijs hæc in cælum, Deumq̃ iaciebat vota.

Hic ure, hic seca, hic nihil mihi parcas, ut in æternum parcas. Nihil, inquit, mihi parcas: non primæ ætatulæ næuos, non lubricas adolescentiæ vias, non quale quale senectæ vitium remitti volo, sed omnia ad Iustitiæ trutinam reuocari, ut in pœnas eat hoc corpus, hic animus, qui olim in libidines suas lōgius excessit. Nihil in ijs, ô Deus, nihil omninò parcas, ut in æternum parcas.

Paria quondam fuere Iobi patientis

tientis

*Iob. c. 6.
v. 8.*

tientis vota, quæ paucis ita expres-
 sit. *Quis det vt veniat petitio mea,
 & qui cœpit ipse me conterat? sol-
 uat manum suam, & succidat me?
 & hæc mihi sit consolatio, vt affli-
 gens me dolore non parcat.*

Inuaserat Iobum ingens calami-
 tas, & tantum non oppresserat;
 dissipati, cæsiq̄ue greges, diruta do-
 mus, & in eius ruinâ sepulti filij
 lōgè carissimi, corpus ipsum, quod
 ferè vnum à plagâ illâ liberum, &
 immune, fœdum in modum affli-
 ctum erat, & tamen in illâ longè
 maximâ afflictione, ab omnibus
 nudus, & inops exclamat: *Quis det
 vt veniat petitio mea?* quis mor-
 talium, quis immortalium illud ex
 voto meo concedat, vt æquus cœ-
 li, terræq̄ue Iudex, qui vindicem
 manum aperuit, laxauitq̄ue in pœ-
 nas

nas meas: pergat ipse, & me conterat, & quasi dissolutis Iustitiæ repagulis totus in me ruat, & qua pauperie, qua morbo, qua ferro succidat. Et in illo malorum cumulo *hæc mihi sit consolatio ut affligens me dolore, non parcat.* Non parcat, inquam, in tempore, ut melius parcat in æternitate.

§. 5.

Quomodo publicæ calamitates Dei electos terris eripiant, ut cælo reddant.

Verum illud quod censuit, & dixit olim Dionysius Hali-
carnassæus. *Omnes viri fortes hu-* Lib. 8.
manitus, & æquo animo calamitates ferunt.

At non sic pusillæ, & debiles animulæ; iniquius illæ patiuntur, cum aliqua occurrit afflictio, bono
publico